

Sygn. akt V CZ 44/12

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Pietrzykowski (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk (sprawozdawca)

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa Spółki Restrukturyzacji Kopalń Spółki Akcyjnej
przeciwko "INSTAL-G." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 października 2012 r.,
zażalenia strony pozwanej na orzeczenie o kosztach, zawarte w wyroku Sądu
Apelacyjnego
z dnia 10 stycznia 2012 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 10 stycznia 2012 r. zmienił wyrok Sądu Rejonowego z dnia 26 stycznia 2011 r. i oddalił powództwo oraz nie obciążył powódki kosztami postępowania za obie instancje. Apelację wniosła strona pozwana. Sąd Apelacyjny rozstrzygnięcie o kosztach uzasadnił powołaniem się na art. 102 k.p.c.

W zażaleniu na rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego strona pozwana wносиła o jego zmianę przez zasądzenie na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego. Strona skarżąca starała się wykazać bezzasadność zastosowania w rozpoznawanej sprawie art. 102 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Uzasadniając rozstrzygnięcie o kosztach, Sąd Apelacyjny wyjaśnił, że mimo przegranej sprawy, w momencie wniesienia pozwu roszczenie powódki było uzasadnione, a podstawa tego roszczenia odpadła dopiero na skutek działania strony pozwanej. Ponadto uwzględnienie wniosków apelacyjnych nastąpiło w wyniku naruszenia przez Sąd pierwszej instancji zasady orzekania określonej w art. 316 § 1 k.p.c., nie uwzględniającego wyegzekwowania roszczenia objętego tytułem wykonawczym

W orzecznictwie Sądu Najwyższego eksponuje się istotnie wyjątkowy charakter art. 102 k.p.c. Ocena Sądu meriti w tym zakresie ma jednak charakter dyskrejonalny, oparty na swobodnym własnym przekonaniu oraz ocenie okoliczności rozpatrywanej sprawy, w związku z czym w zasadzie nie podlega kontroli instancyjnej i może być podważona przez sąd wyższej instancji tylko wtedy, gdy jest rażąco niesprawiedliwa (zob. ostatnio np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2012 r. III CZ 10/12, OSNC 2012, z. 7-8, art. 98).

Sąd Apelacyjny podał zasadniczą argumentację, która legła u podstaw zastosowania art. 102 k.p.c. W ocenie Sądu Najwyższego, argumentacja ta nie czyni rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego rażąco niesprawiedliwym. W tej sytuacji należało uznać zażalenie strony pozwanej za nieuzasadnione (art. 394¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.).